

Μυθικά και ανθρώπινα

Έλα αγόρι μου.
Πάμε μαζί. Βήμα - βήμα.
Μαζί μπορούμε!
Πάμε μαζί να αλλάξουμε τον μύθο.
Κοίτα πως μεγάλωσες!
Δεν είσαι πια αγόρι. Έχεις γίνει άντρας.
Δεν είσαι πια ο Κανένας.
Λίγο - λίγο τόλμησες και κοίταξες τον γίγαντα.
Λίγο - λίγο τολμάς να γίνεσαι ο Γιάννης.
Τι κι αν χρειάστηκε να γίνεις 50;
Κάλλιο αργά παρά ποτέ.

Είσαι δυνατός. Έχεις θάρρος και θέληση.
Δουλεύεις σκληρά.
Απέναντι στα φρυχτά λάθη σου, που ίσως και να τα έκανε η ορμή θανάτου που εκ γενετής φέρεις και που ίσως δεν τα έκανες τυχαία, αλλά ακριβώς για να φτιάξεις ένα μαύρο σκηνικό μέσα στο οποίο να μπορείς να κατοικείς... παίζοντας τον μαύρο ρόλο και χωρίς να χρειάζεται να φοβάσαι την ελπίδα. Όμως δεν φέρεις μόνο την ορμή του θανάτου.
Είσαι και εκ γενετής δημιουργός.
Γι' αυτό συνεχίζεις να μάχεσαι.
Απέναντι σε εχθρούς που, θυμίζοντας Λερναία Ύδρα, είναι ικανοί να πάρουν χίλιες μορφές και να γεννηθούν ξανά και ξανά, αρκεί να πετύχουν το στόχο τους (που είναι η μη συνέχεια).
Απέναντι σε εχθρούς που κατέχουν θέση καίρια στην ύπαρξή σου.
Από κοντά και ο Μινώταυρος.
Στο μέσα σου λαβύρινθο τον ακούς,
φρυχτά να χλιμιντρίζει
και την καρδιά που σ' αγαπά αιώνια να φοβίζει...
Όλα αυτά τα μυθικά και ανθρώπινα βρίσκονται μέσα σου.
Και κάποιες φορές -δυναμωμένα από τη συνήθεια της παρουσίας τους- σε κάνουν να πιστεύεις ότι είναι μέρος σου, αλλοιώνοντας τη φύση και την ψυχή σου.
Μα να ξέρεις φίλε μου ότι δεν είναι έτσι.
Είναι άλλο να αποδεχτείς την ύπαρξή τους και άλλο να τα αποδεχτείς ως μέρος σου.
Σαν αγωνιστής που είσαι, θα τις κερδίσεις τις ύαινες ενοχές και τις προτροπές παραίτησης των κακόηχων και αποκρουστικών κραυγών τους..
Τι κι αν οι φωτιές από τα ρουθούνια τους πλένουν με αίμα τα μάτια σου...
Εσύ μη φοβηθείς να ελπίζεις...

Ένας μύθος είναι που επειδή λέγεται καιρό, νομίζεις πια πως είν' αλήθεια.
Μη φοβηθείς και μη πισωγυρίζεις και έτσι άτακτα -όπως τόσες πολλές φορές έχει συμβεί- ξαναχαθείς στους διαδρόμους.
Πρέπει επιτέλους να τελειώσεις με τους αρρωστημένους κύκλους και τα συνεχόμενα πηγαινέλα... Η ζωή περνάει...
Ένας ωραίος δυνατός άντρας ζει ακόμα.
Ο θάνατός τους η ζωή σου.

Ο θάνατός τους η ζωή μου.
Ο θάνατός τους η ζωή μου.
Κι εγώ θέλω να ζήσω.
Κι εγώ θέλω να ζήσω.
Όχι σαν Κανέννας.
Κι ούτε σαν κανένα έρμαιο της θανατικής ορμής,
παράγωγο άμυνας και αδυναμίας,
αλλά σαν φύση υγείας και δημιουργίας.
Σα Γιάννης... ή -αν αυτό χρειαστεί- σα νέος Γιάννης.
Σε αυτήν την προσπάθεια νομίζω ότι ολοένα δυναμώνω.
Θα πάει καλά.

Υγρ.: Όλοι συμβουλευόμαστε έναν νέο 25αρη να πιάσει τη ζωή από τα κέρατα, υπογραμμίζοντας το χρέος που πηγάζει από τη θνητότητα.
Ζεις μόνο μια φορά. Η ζωή είναι μία. Ζήσε!
Όμως εγώ επαυξάνοντας και επεκτείνοντας την υγιή αυτή προτροπή προσθέτω ότι και ο 50αρης πρέπει να σκεφτεί και κυρίως να πράξει αντίστοιχα.
Έχει μάλιστα το διπλό χρέος, μιας και γνωρίζει ακόμα καλύτερα πως ζωή άλλη δεν έχει και μπροστά του μένει μόνο η μισή.
Δεν έχει άλλο χώρο για ενοχές.
Ακόμα κι αν αυτές είναι δίκαιες, η συντήρησή τους δεν μπορεί να προσφέρει σε κανέναν τίποτα...
Δεν έχει περιθώρια για άλλα λάθη και θυσίες του εαυτού του.
Οφείλει δύο φορές να ζήσει:
Γι' αυτά που κατασπατάλησε και για τα άλλα που του απομένουν.
Οφείλει να πιάσει τον Μινώταυρο από τα κέρατα.
Οφείλει έστω και αργά να μην ξεχαστεί -έτσι Θησέα μου;
Οφείλει έστω και αργά -αργά ποτέ δεν είναι- να υψώσει λευκά πανιά.